

ЗА СОЛОВ'Я АГІТУВАЛИ ДОБРІ СПРАВИ

ВІДМОВИВСЯ ВІД КАР'ЄРИ ОФІЦЕРА

Уже на пенсії Петро Соловей із вдячністю згадує педагогів у Перемишівці, які заклали міцний освітній фундамент і навчили черпати знання із книг та життя. Учителі рідної мови і літератури пані Волошина і пані Гут, учителька математики Концемал із Голишева Волинської області, учителька російської мови і літератури пані Терплячко. Нинішня згадка про цих та інших педагогів – щира молитва за їхні душі, бо славні сячі розумного і мудрого уже за межею вічності.

Очевидно, завдячував їм рядовий Петро Соловей і під час навчання у військовою закладі, який закінчив із відмінними оцінками. Військового механіка залюбки скерували у Групу радянських військ в Угорщині, де у воїна «заговорили» гени кмітливих та освічених предків: під час служби в армії перемишівець вніс дві раціоналізаторські пропозиції і дотепер зберігає відповідні посвідчення. Можливо, не всі осягнуть зміст технічних головоломок: «Приспособление для пропитки электростатических разрядников» і «Насадок для проверки статистической и динамической систем ПВД-4», а на старті шістдесятих років минулого століття за кордоном талановитий юнак з Перемишівки, як кажуть, купався у морі військової техніки, даючи фору навіть офіцерам. Недарма Петру Соловей запропонували навчання у сищому військовою училищі. Причому, зараховували до складу курсантів без вступних іспитів. Однак за сімейними обставинами змушений був відмовитися від заманливої пропозиції...

Робота з людьми – одна з найскладніших і найвідповідальніших у життєписі кожного керівника будь-якого рангу. Чималий досвід у цій царині має Петро Терентійович Соловей – колишній голова Малинської сільської ради. Звісно, за більш як десять літ на посаді очільника самоврядного органу виробив власний кодекс честі, який ґрунтувався на знаннях психології, на досвіді перебування в армійському колективі і, власне, на особистих спостереженнях. Як на мене, до ґрунтовних і обширних міркувань Петра Терентійовича варто дослухатися тим, хто розпочинає кар'єру в органах місцевого самоврядування, бо ніяка теорія вищу не замінить практику людини, яка крізь власне серце і душу профільтрувала безліч нюансів і життєвих ситуацій...

ГОЛОВА СКАЗАВ – ГОЛОВА ЗРОБИВ

Після звільнення в запас стежини непередбачливої долі вчорашнього «дембеля» обмігдали технічні заковики. Відтак Петро Соловей закінчив ветеринарне відділення Млинівського зооветтехнікуму. В Уїздцях у колгоспі ім. Держинського розпочав післядипломну трудову діяльність. Там знайшов і особисте щастя – одружився із Євгенією Тишук. До речі, у технікумі вони паралельно навчалися на різних відділеннях.

Толкового і вдумливого фахівця виокремив із загалу головний ветеринарний лікар району добродій Шматко і запропонував очолити у Малині ветдільницю. Щоправда, виникло питання з житлом, бо на той час до молодого подружжя Соловей навідався боцун і подарував їм донечку Олю.

Там на життєвому горизонті з'явився тодішній голова колгоспу у Малині Петро Григорович Стратович. І, так би мовити, перехопив відмінного спеціаліста: пообіцяв за рік збудувати житло. Довелося Петру Терентійовичу вести дипломатичні перемовини із товаришем Шматком. Одне слово, розумні люди узгодили усі питання і розійшлися без образ один на одного. А Петро Стратович слова свого дотримався: за рік Соловей збудував хату, щоправда, не за колгоспний рахунок. Подружжя розрахувалося із господарством.

До речі, на посаді головного ветлікаря господарства разом із дружиною Євгенією Нечипорівною, яка курувала у колгоспі зоотехнічну справу, добилися вагомих зрушень у тваринництві. У ті часи малинський колгосп входив у десятку і навіть п'ятірку найуспішніших господарств району.

САМОВРЯДНІ УНІВЕРСИТЕТИ СОЛОВ'Я

Зрозуміло, що розумного, ділового і порядного фахівця оцінила громада села, обравши його головою сільської ради. І на цій ділянці роботи Петро Терентійович сили, душу, досвід і вільний час віддавав

людям. Якщо провести моніторинг добрих справ, то йому в актив треба зарахувати будівництво адмінприміщення сільської ради, капітальні ремонти клубу, бібліотеки, медпункту. Металева огорожа біля місцевої дев'ятирічки і ФАПу – теж справа його діяльності на цій посаді. Власне, усього не порахуєш. Однак меморіал «Малинська трагедія» – особливе місце у життєписі Петра Соловей. Тут воедино сплелися пам'ять, службовий обов'язок, громадянська позиція, відповідальність перед нащадками. І нині ця пам'ятка нагадує колишньому голові сільради давню філософську мудрість: усе минає, але пам'ять залишається. Пам'ять про людей і їх добрі справи.

Ще одна добра справа – спорудження пам'ятника загиблим під час Малинської трагедії на чеських могилах, а також упорядкування дороги до них, її озеленення. І сьогодні колишній голова із теплою згадує Леоніда Дмитровича Папрощького із Острозького лісництва. Саме за його сприяння обабіч дороги були висаджені дерева, які крізь роки будуть дороговказом до місця спочинку жертв трагедії 13 липня 1943 року у Малині.

Сільський ставок – теж ініціатива Петра Соловей. Малинська дітвора для купання змушена була добиратися в Уїздці. Та й місцеві рибалки не мали місця для спілкування із природою на березі водойми. Відтак у селі обладнали ставок, який і дотепер служить людям...

А чого варте те, що на посаді голови сільради Петро Соловей знаходив спільну мову із п'ятьма головами правління місцевого господарства: із Петром Стратовичем, Олександром Слободянком, Михайлом Трачем, Володимиром Гережуном, Віктором Мосіюком. Не ділили ні слави місцевої, ні справ для громади, а клопоти вирішували спільно. Одне слово, освічені і порядні люди завжди знаходили порозуміння.

Радив би майбутнім кандидатам на посади сільських голів обов'язково поспілкуватися з Петром Соловейом. Він їм розкаже, як під час виборів у Малині набрав 67 відсотків голосів виборців. Причому, ніякої агітації не проводив, подарунків не роздавав, а конкурентами його були два достойних кандидати. Мабуть, люд на макуху не купихи, словами не переконаєш, а лише справами. Ще одна порада від Петра Терентійовича – у роботі не намагайтеся комусь сподобатися, підняти власний рейтинг у громаді заграванням із нею. Дійте за законом, згідно із мораллю, етикою і, головне, правильною. І люд оцінить кожного...

Віталій ТАРАСЮК.